

Med disse ord vil vi indgå positivt og aktivt i udvalgsarbejdet omkring færdiggørelsen af lovforslagene.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hvor herligt med al denne tilslutning til et par lovforslag, som vel også kan siges at være meget tiltrængte. Tiltrængte på den måde, at det københavnske bystyre vel et langt stykke hen ad vejen i hvert fald i de seneste år har måttet betragtes som en anakronisme – en anakronisme, som har været med til at forsinke en lang række politiske processer, men også en måde at indrette sig på, som har gjort, at det at være menigt medlem af Borgerrepræsentationen simpelt hen ikke har været meningsfuldt nok eller i hvert fald ikke indflydelsesrigt nok.

Derfor handler dette lovforslag – og der tænker jeg så på det, der har med styrelsen at gøre – dybest set om, at vi godt vil have demokratiet til også at få fuld udfoldelseskraft i Københavns Kommune. Det er i virkeligheden den ganske korte version af, hvad lovforslaget går ud på.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det vil være væsentlig sjovere at være politisk valgt til Borgerrepræsentationen efter gennemførelsen af det her lovforslag, end det er i dag, for når man lader sig vælge, så er det jo, fordi man gerne vil have indflydelse; så er det ikke alene, fordi man gerne vil have lov til at høre om, hvad andre beslutter, og så måske kunne endossere det bag efter.

Derfor er det et spørgsmål om at skabe nutidighed og mere dynamik i de politiske processer i København, og jeg ser det derfor som et meget fint redskab i forhold til det, som vi generelt er meget optaget af i disse år, nemlig hvordan vi får vores hovedstad til at være mere udfarende, mere dynamisk, og i det hele taget hvordan vi i højere grad kan hjælpe med til, at det at være hovedstad også får så gode konditioner at udfolde sig på som overhovedet muligt.

Til de konkrete spørgsmål, der er stillet, vil jeg til hr. Aage Brusgaard godt sige, at der såmænd ingen grund er til at lave en særlig invitation til Københavns Kommune, for at de kan komme i deputation og sige deres mening. De har været hørt hele vejen igennem. De har haft en række forslag til ændringer undervejs, og dem har vi stort set alle sammen taget til følge.

Derfor kan man også godt betragte denne nye styrelseslov som et fælles produkt, altså det er

Folketingets, ja, det er det, men vi har haft et stort lyd hørt øre rettet ud for at opfange de indvendinger eller småjusteringer, som man havde til vores oprindelige udkast. Så jeg kan berolige med, at Københavns Kommune i udpræget grad er med på vognen.

Til hr. Frank Aaen har jeg kun en enkelt bemærkning, men jeg vil tro, at det sådan set alene var en sproglig forbistring. Der blev nemlig sagt, at det her var et skridt på vejen – og så i samme åndedræt blev der sagt noget om opdeling af København i et antal mindre kommuner. Til det vil jeg godt sige, at denne styrelseslov under ingen omstændigheder er et skridt i den retning. Altså vi har nogle bydelsforsøg gående. De skal nu få lov til at vise, hvad de duer til.

Der er nogle af dem, der tilsyneladende duer mere til fredelighed end andre. Hermed har jeg også konstateret, at det er helt korrekt, at på indre Østerbro har man måske knap nok fundet formen endnu, men det bliver de jo nødt til, for der er forpligtelse til at få samarbejdet til at fungere.

Men regeringen er fortsat – og det siger jeg så til hr. Frank Aaen – imod en opdeling af København i mindre kommuner. Det er afgørende for os, at der er nogle, der kan træffe fælles beslutninger på hele byens vegne, og det er det, Borgerrepræsentationen skal gøre. Og så vil vi her om få år have nogle erfaringer med bydelsforsøg og se, i hvor høj grad det så skal føre til, at man får noget tilsvarende eller noget, der i hvert fald ligner det lidt rundt omkring i alle bydelene. Men som sagt, at det skulle føre til en egentlig opdeling i småkommuner – det tror jeg godt jeg allerede nu kan sige – bliver der ikke tale om.

Så var der spørgsmålet fra hr. Poul Nødgaard om, hvordan de økonomiske forhandlinger skal foregå i fremtiden. Og der er det jo, som det også meget rigtigt blev sagt, KL og Amtsrådsforeningen, der forhandles med, og så derudover Københavns og Frederiksberg Kommuner. I det øjeblik Københavns og Frederiksberg Kommuner vælger at melde sig ind i KL, så siger det sig selv, at der ikke skal føres særlige forhandlinger med dem. Men det er jo ikke sådan, at vi fra regeringens side eller Folketinget kan tvinge dem til et medlemskab. Det må de selv finde ud af. Og jeg skal ikke benytte lejligheden i dag til at gøre mig klog på, om og i givet fald hvornår man ønsker at blive en del af KL-fællesskabet.